

Treball: la força del ferment

Quan lluitem per fer bé la nostra feina als ulls de Déu, per fer-la santa, estem millorant el món, perquè hi introduïm la caritat. Aquest editorial explica com el treball esdevé ferment.

29/11/2016

La societat és com un teixit de relacions entre els homes. El treball, la família i les altres circumstàncies de la vida creen una trama de vincles, en la qual l'existència es troba com entreteixida, [1] de

manera que quan procurem santificar la professió concreta, la situació familiar particular o la resta dels deures quotidians, no estem santificant una fibra aïllada, sinó el teixit social sencer.

Aquesta tasca santificadora converteix els cristians en ferment poderós d'ordenació del món, de manera que reflecteixi millor l'amor amb el qual ha estat creat. Quan la caritat és present en qualsevol activitat humana, es redueixen els espais de l'egoisme, el factor principal de desordre en l'home, en les relacions amb els altres i amb les coses. Així, portadors de l'Amor del Pare enmig de la societat, els fidels laics «són cridats per Déu a complir la seva comesa, guiant-se per l'esperit evangèlic, de manera que, igual que el llevat, contribueixin des de dins a la santificació del món». [2]

L'eficàcia transformadora d'aquest llevat cristià en el treball depèn, en gran mesura, de què cadascú procuri assolir una preparació adequada per a la seva feina. Aquesta no ha de limitar-se a la instrucció específica — tècnica o intel·lectual— que requereix cada professió. Hi ha altres aspectes que, per ser imprescindibles per assolir una veritable "competència" humana i cristiana, influeixen directíssimament en les relacions laborals i socials que s'originen al voltant del treball i que són fonamentals per ordenar a Déu el teixit social.

Ser del món sense ser mundans

El cristià que és cridat a santificar-se en la professió ha de ser del món, però no ser mundà. Cerca el benestar temporal, però no el considera el bé suprem. Reconeix amb realisme la presència del mal, però no es desanima quan el troba, sinó que

tracta de reparar i de lluitar amb més afany per purificar-se del pecat. **No ha de mancar mai la il·lusió, ni en el vostre treball ni en el vostre afany per construir la ciutat temporal. Tot i que, al mateix temps, com a deixebles de Crist que han clavat a la creu totes les passions i concupiscències (Ga 5, 24), procureu mantenir viu el sentit del pecat i de la reparació generosa, enfront dels falsos optimismes dels qui, enemics de la creu de Crist (Fl 3, 18), tot ho xifren en el progrés i en les energies humanes. [3]**

"Ser del món", en sentit positiu, porta a **tenir esperit contemplatiu enmig de totes les activitats humanes (...), fent realitat aquest programa: com més dintre del món estiguem, més hem de ser de Déu. [4]** Aquest afany, lluny de produir retraïment davant les dificultats de l'ambient, impulsa vers una audàcia major, fruit d'una

presència de Déu més intensa i constant. Perquè som del món i som de Déu, no podem tancar-nos: «no és lícit als cristians abandonar la missió en el món, com l'ànima no li està permès separar-se voluntàriament del cos». [5] Sant Josepmaria concreta aquesta tasca de ciutadans cristians **a fer de manera que l'amor i la llibertat de Crist presideixin totes les manifestacions de la vida moderna: la cultura i l'economia, el treball i el descans, la vida de família i la convivència social.** [6]

Manifestació capital de l'esperit cristià és reconèixer que la felicitat humana plena es troba en la unió amb Déu, no en la possessió de béns terrenals. És justament el contrari de ser mundà. El mundà posa tot el cor en els béns d'aquest món, sense recordar-se que són fets per menar cap al Creador. Potser alguna vegada, davant l'experiència de persones

que, allunyades de Déu, semblen trobar felicitat en disposar dels béns que desitgen, vingui el pensament que la unió amb Déu no és l'única font d'alegria plena. Però no hem d'enganyar-nos. Es tracta d'una felicitat inconsistent, superficial i no exempta d'inquietuds. Aquestes mateixes persones serien incomparablement més felices, ja en aquesta terra i després plenament en el Cel, si tractessin Déu i ordenessin a la seva glòria l'ús d'aquests béns. La seva deixaria de ser una felicitat fràgil, exposada a moltes eventualitats, i no haurien de témer —amb aquest temor que els treu la pau— que arribessin a faltar-los uns o altres béns, ni els espantaria la realitat del dolor i de la mort.

Les benaurances del Sermó de la muntanya —benaurats els pobres d'esperit, perquè d'ells és el Regne del cel. Feliços els qui ploren, perquè seran consolats. Benaurats els

mansos..., els que tenen fam i set de justícia..., els perseguits per causa de la justícia...— [7], mostren que la plena felicitat (la benaurança), no es troba en els béns d'aquest món. Sant Josepmaria es dolia perquè, de vegades, s'enganya les ànimes. Se'ls parla d'un alliberament que no és el del Crist. Els ensenyaments de Jesús, el Sermó de la muntanya, aquestes benaurances que són un poema de l'amor diví, s'ignoren. Només es busca una felicitat terrenal, que no és possible assolir en aquest món. [8]

Les paraules del Senyor no justifiquen, però, una visió negativa dels béns terrenals, com si fossin dolents o impediment per arribar al Cel. No són obstacle, sinó matèria de santificació, i el Senyor no convida a rebutjar-los. Ensenya més aviat que l'únic necessari [9] per a la santedat i la felicitat és estimar Déu. Qui no disposa d'aquests béns o qui pateix, ha de saber no només que l'alegria

plena pertany al Cel, sinó que ja en aquesta terra és "benaurat" —pot tenir una anticipació de la felicitat del Cel—, perquè el dolor i, en general, la manca d'un bé, té valor redemptor si s'acull per amor a la Voluntat del nostre Pare Déu, que tot ho ordena al nostre bé. [10] Buscar el benestar material per aquells que ens envolten és molt agradable a Déu, és una forma meravellosa d'amarar de caritat les realitats temporals, i és perfectament compatible amb l'actitud personal de despreniment que el Senyor ens ha ensenyat.

Mentalitat laïcal, amb ànima sacerdotal

Un fill de Déu ha de tenir ànima sacerdotal, perquè ha estat fet partícip del sacerdocí de Crist per co-redimir amb Ell. En els ensenyaments de sant Josepmaria per adreçar-se als qui són cridats a

santificar-se enmig del món, aquesta característica es troba intrínsecament unida a la mentalitat laïcal, que porta a terme la feina i els diversos quefers amb competència, d'acord amb les lleis pròpies, volgudes per Déu. [11]

En el marc bàsic de les normes de moral professional, que interessa tenir cura delicadament com pressupost necessari per santificar el treball, hi ha moltes maneres de dur a terme les tasques humanes segons el voler de Déu. Dins de les lleis pròpies de cada activitat, i en l'àmplia perspectiva que obre la moral cristiana, hi caben multitud d'opcions, totes elles santificables, entre les quals cadascú pot triar amb responsabilitat i llibertat personals, respectant la llibertat dels altres. Aquesta llibertat intransferible fa que la participació de cada un en la vida social —en la llar, a la feina, a la convivència— sigui única, original i

irrepetible, com és irrepetible la resposta a l'amor a Déu de cada ànima. No hem de privar els altres del bon exercici de la nostra llibertat, font d'iniciatives de servei als altres per a la glòria de Déu. Assumir profundament aquest fet és característica essencial de l'espirit que transmet sant Josepmaria.

Llibertat, fills meus, llibertat, que és la clau d'aquesta mentalitat laïcal que tots tenim. [12]

L'ànima sacerdotal i la mentalitat laïcal són dos aspectes inseparables en el camí de santedat que ensenya.

En tot i sempre hem de tenir —tant els sacerdots com els seglars— ànima veritablement sacerdotal i mentalitat plenament laïcal, perquè puguem entendre i exercitar en la nostra vida personal aquella llibertat de què gaudim en l'esfera de l'Església i en les coses temporals, considerant-nos a un temps ciutadans de la

ciutat de Déu (cfr. *Ef* 2, 19) i de la ciutat dels homes. [13]

Per ser ferment d'esperit cristià en la societat cal que en la nostra vida es compleixi aquesta unió, de manera que tot el nostre quefer professional, realitzat amb mentalitat laïcal, estigui amarat d'ànima sacerdotal.

Senyal clara d'aquesta unió és posar en primer lloc el tracte amb Déu, la pietat, concretada en un pla de vida espiritual. Necessitem nodrir l'Amor com a impuls vital de la nostra vida, perquè no és possible treballar realment per Déu sense una vida interior cada vegada més profunda. Com recordava sant Josepmaria: **Si no tinguéssiu vida interior, al dedicar-vos a la vostra feina, en lloc de divinitzar, us podria succeir el que succeeix al ferro, quan està vermell i es fica al aigua freda: es destempla i s'apaga. Heu de tenir un foc que vingui de dins, que no**

s'apagui, que encengui tot el que toqui. Per això he pogut dir que no vull cap obra, cap tasca, si els meus fills no milloren en ella. Mesuro l'eficàcia i el valor de les obres, pel grau de santedat que adquireixen els instruments que les realitzen.

Amb la mateixa força amb què abans us convidava a treballar, i a treballar bé, sense por al cansament; amb aquesta mateixa insistència, us convido ara a tenir vida interior. Mai no em cansaré de repetir-ho: les nostres Normes de pietat, la nostra pregària, són el primer. Sense la lluita ascètica, la nostra vida no valdria res, seríem ineficaços, ovelles sense pastor, cecs que guien cecs. (cfr. *Mt* 9, 36, 15, 4) [14]

Perquè el ferment no es desvirtuï, ha de tenir la força de Déu. Ell és qui transforma les persones i l'ambient que ens rodeja. Només quan estem

units a Ell som veritablement ferment de santedat. Altrament serem dins la massa com a simple massa, sense aportar el que s'espera del llevat. L'afany per tenir cura d'un pla de vida espiritual acabarà produint el miracle de l'acció transformadora de Déu: primer a nosaltres mateixos, per ser aquest pla un camí d'unió amb Ell i, com a conseqüència, en els altres, en la societat sencera.

J. López Díaz - C. Ruíz

[1] Concili Vaticà II, Const. dogmàtica. *Lumen gentium*, n. 31. Cfr. Joan Pau II, Exhort. apostar. *Christifideles laici*, 30-XII-1988, n. 15.

[2] Ibid

[3] Carta 9-I-1959, n. 19. Cfr. *És Crist que passa*, nn. 95-101.

[4] Sant Josepmaria, Forja, n. 740

[5] Epistola ad Diognetum, 6.

[6] Sant Josepmaria, Solc, n. 302

[7] Mt 5, 3 ss.

[8] Sant Josepmaria, Apunts d'una meditació, 25-XII-1972.

[9] Lc 10, 42.

[10] Cfr. Rm 8, 28.

[11] Cfr. Conc. Vaticà II, Const. past. Gaudium et spes, n. 36.

[12] Sant Josepmaria, Carta 29-IX-1957, citat per A. Cataneo, Tracce per una spiritualità laicale offerte

*dall'omelia Amari il mondo
appassionatamente, en revista
"Annales Theologici" 16 (2002) 128.*

*[13] Sant Josepmaria, Carta 2-II-1945,
n. 1, a A. Vázquez de Prada, El
Fundador del Opus Dei, II, Rialp,
Madrid 2002, p. 670.*

[14] Carta 15-X-1948, n. 20.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/treball-la-
forca-del-ferment/](https://opusdei.org/ca-es/article/treball-la-forca-del-ferment/) (14/03/2026)